

megkeresztelte őt unokabátyja a Jordán vizében. Mi történt vele? Hallotta az Isten hangját megszólalni a lelkében: Te vagy az én szerelmes Fiam, akiben nekem jó kedvem telik...

Ki mondja meg, mit ad az ég? Megismétlődhetnek az, ami meghatározta megkeresztelkedése után Jézus életét, megismétlődhetnek Judittal, Gáborral is? Meg, ők is hallhatják majd szívük mélyén: Te vagy az én szerelmes lányom... Te vagy az én szerelmes fiam... És egy szó szerinti értelemben halálos szeretet született meg e hang hallásának erejében Jézus életében, amely a Golgotán keresztül a feltámadás ragyogásába vitte őt. Ebbe akartam én most Nektek besegíteni szakmai alapon, magyartanárként, amikor kiválasztottuk Nektek a világirodalom általam ismert legszebb versét Jézusról, melyet egy édesanyám-korú és csak négy osztályt végzett szalontai juhászbojtár írt. Az a címe, hogy Virág ballada, és hőséneke neve: Eső Virág András.

Sokszor végig gondoltuk már, hogy a keresztség s a többi szentségünk is mind csak jelek, amelyek jeleznek valamit. A jel csak forma, mely beszél a tartalomról. Csak vallási cselekmény, amelynek mögötte azonban ott van jézusi gondolkodásunk, ott van egész jézusi életünk – vagy szerényebben – ott van a szándékunk, hogy Jézus módjára gondolkodjunk és éljünk.

Kiemelek valamit a Virág balladából. A citera hangjain egy hős ország támadt fel dalolva, melyet a gonosz kondások el nem viselhetnek: Hát mért játszik sokkal szebben és más húron a bolond! Kedves Testvéreim, rólunk énekel ez a költemény. Mi más húron, mi egy Országról énekelünk, amely az Istené. Ez az ének – a mi életünk. A keresztség annak a jele, hogy akarjuk vállalni, hogy más húron énekelünk, mint a minket körülölelő világ. De nem azért, hogy különbözzünk tőle, hanem azért, hogy eltanulja tőlünk a világ ezt a jézusi éneket és életet. Azért, hogy az egész emberiség azt énekelje, amit Jézus tanított megkeresztelkedése után, miután legyőzte a Sátán kísértését. Azt a kísértést, hogy az isteni ének helyett az uralkodás, a pénz és az ölés dicséretet énekelje. Jézus más húrokon játszott. Ti is más, jézusi húrokon játsszatok egész életekben.

De hát a mai nap nemcsak Judit és Gábor keresztelésének a napja, hanem a liturgiában ezenfelül még Szentháromság vasárnapja is, s ti a Szentháromság nevére lesztok megkeresztelve. Ezért aztán mondok valamit még arról is A Bokor Karácsonyi Ajándék c. 100. szamizdat kötetében vagy 25 éve írtam egy himnuszt a Szentháromságról. Címe: Állítmányok. Szabad vers – hét strófában, vagy csak tételben. Olyan, amilyen telik tőlem. Ma már talán nem, de 25 éve még telt.

1. Szentháromság! Életem ősoka. Természetem őselve. Szeretetvilág. Békességvilág. Tisztaságvilág. Nincs benne semmi az önzésből. Nem kényszeríthető. Sérthetetlen. Transzcendál időt és gonosztságot. Transzparens, mert nincs titkolni valója. Megvalósultság, és mégis örök tervezés. Életünk részese.

2. Velünk levő. Velünk együttműködő. Kezemet fel emelni segítő. Kezimmel jót tenni – kétszeresen is segítő. Céломra irányító. Az idő malmai Neked örölnék. A történelem Feléd hömpölyög.

3. Minta-ok. Modellvilág. Minket modellező. Megtápasztalható:

ha két szerelmes szeretetben összebújik
ha egy nehéz feszültség ellenére az élet továbbmegy

ha a végső szó: a tovább

ha a cérna el nem fogy

ha senki sem húzza ki a gyufát

ha a szeretet minden akadályt legyőz.

4. Egyház prototípusa. Lélek köti össze, azoké, akik alkotják. Csak figyelésre és szolgálatra köt össze. Oda nem figyellel, közönnyel meg nem tipor. Uralkodást, diktálást, engedelmességet nem ismer.

5. Jóság-világ. Adás-világ. Kapás-világ. Útésmentes világ. Bántásmentes világ. Csak-jó világ.

6. Értünk élő világ. Értünk aggódó-izguló. Velünk bánkodó és örvendező. Együtt fájó és hazaváró. Balzsamot időben ránk öntő s örökre tároló. Fájó-örvendező. Sírva is vigadó világ.

7. Jó, hogy vagyok.

Jó, hogy akartál.

Jó, hogy útnak indítottál.

Jó, hogy húzol magad felé.

Jó, hogy rév vagy.

Jó, hogy Feléd megyek.

Jó, hogy közel vagy.

Jó, hogy...

Folytassátok csak, Testvéreim! Mondjátok el, hogy milyen világban akartok élni. Mondjátok el, hogy milyen világot akartok Judit és Gábor számára. Nemcsak odafent, hanem idelent is. Mert Hermész Triszmegisztoz megmondta, hogy a lentnek olyanná kell válnia, mint a fentnek, mert a lentnek fenn van a mintája.

Amen

BULÁNYI GYÖRGY

MÁSİK KATEKÚMEN-MISE INÁR- CSON

Testvéreim! Nagyapó mesél, nagy a figyelem. Mesélje el hát, hogy mi a szerelem? Jön az első bál, első ideál... – halottam ezt az ócska műdalt kisgyerek koromban. De ez alkalommal csak egy virtuális nagyapó fog mesét mondani, nem is fogja énekelni a maga meséjét, és egy másfajta nagy-nagy szerelemről fog szólni

mai története. El is kezdem. Hosszú lesz, de azért még este előtt vége lesz.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Jóisten. Nem volt magányos. Nagy szerelemben élt-halt valakivel. Akkor szerelemben, hogy a Lelkük egészen közös volt. Nem is lett a Lelkük közössé, hanem már eredetileg is az volt, és éppen ezért lettek szerelmesek is egymásba, mert a lelkük közös volt. Elmondhatatlanul boldogan éltek egy nemistudom mekkora faluban, csak azt hallottam róluk, az áldottakról, hogy magyarul beszéltek. A falujuk neve: Idfalu volt, s ez a falu Idország kelles közepén feküdt. Úgy, a domboldalba, egy hűvös patak partján.

Egyszer volt, másszor volt, nem is tudom, mikor volt, gondoltak egyet. Azt gondolták, hogy legyen már részük az ő nagy boldogságukból másoknak is. Kötényt öltöttek ezért, s elkezdtek agyagot gyúrni. Kettőt is gyúrtak. Szép lett az első is. De hát a második, az meg milyen lett? Az olyan szépre sikerült, hogy el sem tudom mondani nektek, hogy milyen szépre. Hát még mikor Lelket is leheltek, még hozzá a maguk Lelkét beléjük, akkor milyenné lettek? Olyan szépekké, hogy menten egymás nyakába borultak. A szebbik fajta azt mondta a másiknak, hogy Ember. Az Ember meg azt mondta a másiknak, a szebbre sikerültnek, hogy Aszszony.

Aztán esett az eső, fújta a szél, s az Ember addig nézte az Asszonyt, az Asszony meg addig nézte az Embert, hogy ki nem találjátok, mi lett annak a vége. Ezért inkább megmondom: szerelemben estek. S addig csókolgatták egymást, hogy nekik nem kellett kötényt öltetniük agyagyúrúrához. Nem, mert csókolódzásuknak az lett a vége, hogy csak bölcsőt kellett faragniuk, s belerakni abba egy síró-rívó csecsemőt. Előbb az elsőt, aztán a másodikat. Ki tudja mennyi gyerek lett a csókolódzás eredménye? Fél tucat, vagy egész talán, nem tudom? Hát annyi, amennyit a Jóisten adott. Mire megnőtek a síró-rívó bubák, akkorra meg ők is elkezdtek csókolódzni. Olyan nagy sikerrel, hogy nagy-nagy nemzetek is születtek belőle.

Egyszer volt, hol nem volt, de ezt már pontosan tudom, mikor volt. Több mint ezerszáz esztendeje volt, hogy az egyik ilyen nagy és sokszázezer emberből-aszszonyból álló nép eljött a világ egyik legszebb tájára. Nincs is szavam rá elmondani, hogy milyen szép volt ez a táj. Pisztrángok úsztak a patakokban. S a patakok nevei, Istenem, hogyan csilingeltek azok is! Az Urszu vize egy zúgónál beleömlött a Bisztrába, a Bisztra vize pedig

futott a Marosba, a Marosé meg már egyre inkább megfáradtan csak beleömlött a Tiszába. Hát még az égig érő havasok meg hegyek, melyekről futottak lefelé a patakok, azok milyen szépek voltak! A Hargita, a Görgény meg az Istenszéke, s a Székelykő meg a gyalui havasok a tordai hasadékkal.

És még másfelé is hömpölyögtek a fűrge patakok meg a gyönyörűbbnél is gyönyörűbb folyók: az Ilva vize, mely beleömlik a Szamosba, az meg a Tiszába, mely kiér az Alföldre, és a nektárt csöpögtető Tokaj lábánál beleömlik a Bodrog is a Tiszába. Öt folyó vize ömlik egybe, amíg Bodrog lesz belőle: a Tapoly, az Ondava, a Laborc, az Ung meg a Latorca. A Tisza meg elviszi vizüket a széles Dunába. A Duna meg az összes vizeket a tengerbe, de közben még felszedi a Maros testvéreinek, az Oltnak megfáradt, de a székely havasokban még fűrge vizét is. Meg ne haljatok, amíg mindegyikbe bele nem nyújtottátok legalább a kisujjatokat! Nem mondom tovább, hogy micsoda csodaországba került ez a nép, a mi népünk. Az egyik ősöm, talán a harmincadik vagy negyvenedik nagyapám és nagyanyám ott volt Vereckénél is, amikor a Tisza forrásvidékén bejöttek ők e felejthetetlenül drága földre.

Más mesébe kezdek. Egyszer volt, hol nem volt, nem tudom mikor, de nagyon régen volt, mikor is egy nagyon szomorú órában elfelejtettük, hogy Isten akaratából csak csókolódzni szabad. Meg ölelni és ölelni. Ennyit és ennyit tehetünk csak, és sohasem rabolhatunk, meg sohasem ölhetünk. Hullahegyek lettek e felejtésünkben meg hadi özvegyek és hadi árvák. Meg számárságokat is kezdtünk beszélni. Olyanokat, hogy Talpra magyar meg, hogy fényesebb a láncnál a kard. S e számárkodásainkba még a Jóistent is belekevertük: László királyunk vitéz lovagságát, ó ha csak ezt látnád. Majd belepusztult nemzetünk e kardot meg László lovagságát dicsérésbe. Abba, hogy elfelejtettük, hogy csak csókolódzni és ölelni szabad.

De mielőtt még egészen elpusztultunk volna, jött valaki, aki kezdetben, azaz olyan régen, amikor még idő sem volt, ez a valaki magánál a Jóistennél élt. És eljött onnan közénk, hogy újra elmondja nekünk, amit idő közben elfelejtettünk. Azt, hogy mi a módi odafent az ő világukba. De mi nem sokat törődtünk vele, és annak rendje és módja szerint felszegeztük egy fára, hogy belé fojtsuk a szót Belé bizony, mert mi csak arról akartunk tudni, hogy fényesebb a láncnál a kard, meg arról, hogy az ellenséget bele kell fojtani a tenger vizébe. Arról, hogy csak ölelkezni szabad, nem akartunk hallani. Így voltam ezzel magam is. Ifjúságomban hívtak, hogy

menjek a Donnak sárga vizéhez és mentem is volna, ha korábban szenteltek volna pappá, De mikorra felszenteltek, már bekövetezett volt a második magyar hadsereg sztálingrádi katasztrófája.

Egyszer volt, hol nem volt, pontosan Debrecenben és 1945 februárjában az történt, hogy négy-öt magyar összehajolt. Magam is köztük voltam. Akkor töltöttem be 26. évemet. Olyan 16-18 éves korú lányok meg fiúk voltak ezek az összehajló magyarok. Mit csináltunk összehajolva? Felfedeztük a spanyol viakszot. Rájöttünk, hogy mit tanított Jézus. Mitől lettünk ilyen okosak? Attól, hogy a tanító nénik megtanított bennünket hatéves korunkban olvasni, S azt kellett olvasnunk, amit találunk. Ha az van leírva, hogy Szeressétek ellenségeiteket, akkor nem lehet azt olvasni, hogy... Mit is? Azt, hogy verjétek ki fegyvereitekkel az oláhokat Erdélyből. Nem lehet, ha egyszer Jézus tanítványainak képzeljük meg mondjuk is magunkat – keresztényeknek.

Jézust felszegezték egy fára, a fő felfedezőt csak fel akarták kötni egy fára. De olyan irgalmas bírái voltak, hogy nem tették meg vele. Arra ítélték csak, hogy raboskodjék, amíg él. Ennek ellenére 42. születésnapját már börtönön kívül ünnepelte meg szüleivel, testvéreivel, barátaival. Mit csinált napközben, amikor nem ünnepelt? Törte a kokilla vasat a jászberényi úton az ócskavas-telepen, második műszakban pedig ellenőrizgette, hogy ifjúságában helyesen fedezte fel-e a spanyol viaszot. A harmadik műszakban pedig megint kereste a négy-öt magyart, akivel összehajolhatna.

Talált is valakiket. Többek között egy papot '67-ben, aki elmondta, hogy van neki egy unokabátyja. Ő is katolikus pap szegény, de nem tudja megtalálni a spanyol viaszot. Azt állítja nagy-nagy bajában, hogy nincs is spanyol viasz. Nincsen, aki válaszolni tudna az ő kérdéseire, és emiatt aztán csak veszekszik az Istennel. Elhozhatná-e hozzám? Mondtam, hogy csak hozza. Bízatta is, hogy jöjjön. Nem akart jönni: Minek menjen, ha egyszer nincsen spanyolviaszk? Aztán mégis csak eljött egyszer, nagyot beszélgettünk, s odaadtam neki a KIO hat vastag szamizdat kötetét. Falta, s mire elolvasta, megtalálta ő is a spanyolviaszot.

Testvéreim, mert megtalálta azt ő '68-ban, ezért lehetünk mi negyven évvel később, 2008-ban itt és most az inárcsi Művelődési házban. 40 éves fiatal legény volt ő még akkor. Feri volt csak, nem Feri bácsi. Egy regényt lehetne írni életéről. A Bokorban annyi ember él olyan, akiknek élete megérdemelne egy regényt. De Feri bácsi életregénye lenne köztük alighanem a legszínesebb. Már elmúlt 60 esztendő, mire a dicsőséges felszabadító

vörös hadsereg végre kitakarodott hazánkból, de itt hagyta társadalmunkban a maga szennyét: az ateizmust.

Ha nem tudnátok, megsúgom Nektek, hogy az ateistákat is a Jóisten teremtette. És a maga képére és hasonlatosságára tette, amit tett. És csak azért, hogy ne legyenek ateisták, hanem legyenek azok is az ő szerelme-tes lányai és fiai. És Feri bácsi addig törte a fejét, és addig imádkozott, amíg meg nem találta a módját, hogyan is lehet megszólítani az ateistákat.

És valamikor, jó tíz éve, meg tudta szólítani az ateista Bíró Lajost. Lajos meg a felségét, meg a maga két gyereket, meg még a Tiszavirág meg a Napvirág nevű közösségeinek tagjait. Tíz év kemény munkájának, spanyolviaszk felfedezésének háttérével szolgáltatatom én ki most az egyház szentségeit Lajos gyermekeinek: Ágnesnak és Gábornak, akik hisznek Jézusban. Hisznek ám! Ennek a hitüknek az a tartalma, amit Jézus tanított, amit most megszentelt formák között nyilvánosan lepecsételünk jézusi testvérei közösségeinek színe előtt.

Nem bubákat öntünk meg, akik csak sárgát meg zöldet tudnak csinálni. A hitüket pecsételjük le. Megerősítjük őket, hogy tanítványaik is legyenek Megújítják szövetségüket Jézussal.

Amen.

MERZA JÓZSEF

TOLSZTOJ OLVASÁSA KÖZBEN

Alig hallgattak el a második világháború fegyverei, amikor 1945-ben, negyven évvel megírása után, az Egyetemi Nyomda kiadta Tolstoj kis könyvét, amelynek címe helyesen fordítva így szól: Egy korszak vége. Az író úgy látta, hogy a japánokkal vívott vesztes háború után kirobbant 1905-ös forradalom történelmi mérföldkő az orosz nép útján. Jelzi egy elnyomó uralom végét és meghirdeti a szabadság korszakát. Tolstoj ott áll a régi rendszer romjain és nagy határozottsággal